

TISZAVIDÉK

VEGYES TARTALMU HETILAP.

<p>ELŐFIZETÉSI ÁR: Egy negyedévre . . . . . 1 forint Félévre . . . . . 2 forint Megjelen minden vasárnap.</p>	<p>SZERKESZTŐSÉG és KIADÓHIVATAL: Csongrád, magtár-utca 41. hová az előfizetési- és hirdetési díjak, valamint a lap szellemi részét illető közlemények küldendők.</p>	<p>HIRDETÉSEKET és nyilttéri közleményeket a kiadóhivatal mérsékelt árjegyzék szerint számia.</p>
---	--	---

Ki szelet vet, vihart arat!

Nem messze az idő, mindössze is néhány óra van hátra, midőn Csongrád város választó polgárai alkotmányos jogaikat a szavazó urnánál, szabad elhatározással gyakorolhatják; szavazataikat, szivvagyai és meggyőződéseik szerint egyik, másik képviselőjelöltre adván.

Városunk ez általános alkotmányos mozgalmában két ellen véleményű politikai párt — a maga jelöltjével — áll egymással szemközt: a „kormány” és a 48-as érzelműekkel, elvi föntartás mellett, a kormány ellen közös cselekvésre egyesült „nemzeti párt,” amannak Szivák Imre, már két ízben országgyűlési képviselőnk, emennek pedig, az ékesen szólásával országszerte kitűnő hirre vergődött Hock János rómkat lelkész ur lévén jelöltje.

Azt mondja a példa beszéd: két éles kard egy hüvelyben meg nem fér, igaz is marad; mert alkotmányos életünk egyetlen választási mozzanatából, fényoldala mellől, valamint soha, úgy most sem hiányozhat a sajnálatos árny, minthogy a pártok serény iparkodása s mód nélküli buzgalma nem egyedül a jelöltek számára biztosítandó győzelem körül forog, hanem tulhajtásában a szenvedélyek lappangó szikráit is lángolásra pizskálja; ami pedig igen sajnálatos dolog, nemcsak városunkban, hanem országszerte is, mintha bizony az ellentétes pártok, más alkotmányos nemzetek módjára, nem ellehetnének a gyászos botrányok nélkül, küzdve az elvek síkjain egymás ellen nemesen és az ellenvélemények daczára, becsületesen.

Azt is mondják és nagyon helyesen, hogy ha példa nincs, követő sincs, leginkább pedig a ki utánozza azt; ha pedig példa van elég a botrányok hajhászatára van számos követő és utánzó is, nem is kell nagyon messzire keresnünk; miután a példa a kormánypárt soráiban, egész az undorodásig van felhalmozva, minek okszerű folyamányakint az ellenzéken követők és utánzók is akadnak, kik az átdo-

bott szenyeseket mosatlanul szolgáltatják vissza.

De nem is lehet ez másképpen, már ha rossz is az oly párttal szemben, mely a haza javára s e kint a polgárok meglegedésére szolgáló politika helyett a személyeskedés és különösen a becsület ellen irányuló rágalmak kovácsolása által akar és tud magának győzelmi tért nyerni.

Álljon elő, ha tud, itt az alkalom, az ellenpárt, — képviselőjével együtt oly tényekkel, melyek a házára nézve üdvösek és a választóra pedig párt különbség nélkül megnyugtatók: akkoron, mintegy sziv és lélek minden polgár oldala mellé sorakozandik: más különben nem! mi által igaz hazafiakhoz méltóan, lemondólag türjük az akaratuk ellenére keletkezett ellenvélemények kiltásban levő diadalát.

Elmondta — hallottuk beszámolójában a kormánypárt jelöltje, hogy mit tett általában és mit nem tehetett választókerülete érdekében, melylyel csak azok lehetnek meglegedve, kik iránta kétes existenciájuk tekintetében, hála fejébe lekötelezve vannak és lesznek; továbbá tudjuk és ismerjük a kormánypártnak és a volt képviselő ur által szőnyegre hozott u. m. az elkeresztelési ügy és a polgári házasság behozatala tárgyába tanusított magatartását, mint oly dolgokat, melyek reánk úgy is mint polgárookra, de úgy is mint vallásos emberekre nem lehettek minden visszatetszés nélkül.

Nem állhattuk ki fejesóválás nélkül a volt képviselő ur azon működését sem, melynélfogva pártja az elkeresztelési ügyben és a polgári házasság behozatala érdemében törvényjavaslata előterjesztésére a lökést megadta, melyeknek részben testté válása sem azon mult, mintha a volt képviselő ur már még a törvényhozás mult ülészakában keresztül kergetni ne ohajtotta volna, hanem azért, legalább úgy gondoljuk, mivel a kormánypárt körökben is nagyobb megfontolással, illetve lelkiismeret furdalással járt, mint azoknak kigondolása.

Nos hát t. kormánypárt ezek

azon általános és különös szempontok, melyeknél fogva a helyi pártok közti éles vélemény különbségek támadtak, — melyeknél fogva önöktől különválva és önök nélkül oly férfit kerestünk, ki már a törvényhozás mult ülészakán is fel-emelte tiszta lelkiismeretének tiltakozó szavát és a mennyiben vele együtt érzünk és gondolkozunk, jövőben sem fogja kötelességét elmulasztani.

Hogy mi indithatta a kormánypárt jelenlegi képviselőjelöltjét, mint országgyűlési képviselőt azon fatális gondolatra, hogy a rómk. katholicizmus csaknem kétezer éves isteni intézményét igen közelről érintő, hogy ne mondjam, alapjában fenyegető indítványával országvilág előtt figuráljon, ember aligha csakis Isten tudhatja, ki a veséket vizsgálja, annyi azonban sejtethő, hogy ha egyebet nem is, de mindenestre annyit akart, hogy bűnös dicsvágyból a katholicizmus ellenségei előtt maga iránt feltűnést és érdekeltiséget keltsen.

Ha elérte is talán célját, de más oldalról meg bakot is nagyot lőtt, mivel választói egyetemleges bizalmát játszotta el.

Egyéni és helyi érdekeinkre nézve pedig kijelentjük, hogy nekünk oly képviselőre van szükségünk, ki — bár különpárt állásánál fogva nem gráta persona is, de helyzeténél fogva mégis érdekeinkben teendő lépéseinek a megfelelő tiszteletet épen úgy kivivhatja a kormánynál, vagy még sikeresebben mint volt képviselő ur, ki meglegedett azzal, hogy a hozzá bekapogtatott polgárokat kalauzolással támogatá csak, amit minden képviselő megeselekszik választási kerülete érdekében; azonban a dolgok lényegét, választó kerülete javát tekintőleg. — bizta a körülményekre és a jó Istenre, mintha a többi baj kevésbé érdekelte volna őt; mit igazol a csongrád-sövényházi ármentesítési ügyből kifejtett ártérfejlesztési munkálatok keresztülvitele körül tannított nagyszerű lépéseinek eredménye, hogy miatta ma az érdekeltek ököllet törülhetik szemeiket; mintha bizony, bár

evangeliumként hirdeti azt a kormánypart, hogy annak úgy kellett lenni, amint meg — különben pedig megsemmisíthetett volna. Ez magyarázatul mondva nem igaz; például a felvidéki Rába és Rábeza szabályozás ügye; a hol is az érdekelttség az ártéri költségek terheit, országossá lévén kimondva, alig érzik; míg a fentérintett ártéri terhek súlya alatt görnyedünk minél fogva nem akarunk oly képviselőt küldeni a magyar parlamentbe, ki a fenti szempontokra nézve nézetünkkel eltérő működést fejtson ki; hanem akarunk oly képviselőt, ki egyrésztől súlyos terheink viselése iránt érző szívvel bírván, azok enyhítésétől nem vonakodik, másfelől, ki, ha megakadályozni nem bírja is, de legalább óvással fogja fogadni az oly törvényjavaslat előterjesztését, mely különösen a polgári házasság szándékolt behozatala érdekében fog tétetni, mely tehát egyházunknak házasság kötésekre vonatkozó elévülhetlen jogai eltörlését célozza.

Minthogy tehát, a kormánypart a vázolt esetek által tudomásával bír elveinknek, melyek távol állnak minden epéskedő személyeskedéstől, melyek az övékétől homlokegyenest különböznek: ez oknál fogva kijelentjük, hogy minden rendelkezésünkre álló alkotmányos módok felhasználásával önnelk párhuzamban fogunk a küzdőterre felvonulni s Isten segedelmével önnelktől a babért elragadva azon jelöltnék adni át, ki, kifejtett politikai elveinknek nemcsak a magán életben, hanem a törvényhozásban is hű tolmácsa lesz.

Éljen Hock János képviselője-löltünk!

A törvény tisztelet,

Már most csak órák s nem napok választanak el — mint S. A. írja a Csongrádi lapban — hogy a választás nagy napjára virradunk! El lesz döntve Csongrád az ós város jövő sorsa; persze, hogy cikkirő szerint csak úgy lehet a városunk jövő boldog sorsa, hogy ha az ellenzék leveretésével az ópartjuk győz.

Mondja továbbá, hogy oly erőszakosdó part még soha sem volt a választásoknál, mint ez a Hock-part! Ugyan, honnan tudja ezt S. A. ur? hiszen ő még akkor iskolás volt, mikor itt a harcok folytak a küzdelemért és győzelemért! Vagy tán szebben viselte magát a kormánypart akkor mint most? oh nem! akkor is agyon becstelenségték az ellenpartot a kormánypartiak, mint most! Avagy a kormánypart vezére talán ki-méletlenebb volt a 48-asok iránt, mint most? Hiszen azt állítja, hogy ő előtte mind gazember aki 48-as (?) mire azt halló azzal vá-gott vissza, hogy a kormánypartiak dettó, s kerest-e becsületét a hatalmas kormány-part. vezér? nem kereste!

Ebből az tűnik ki, hogy a választási törvénynek tisztelet sohasem adatott és ha ezen törvény ellen vétés történt,

sohasem az ellenzék által történt ez, hanem a kormánypartiak által.

Avagy nézzünk manap széjjel Csongrádon minden elfogulatlan embernek be kell látni ha igazságos érzetű; hogy kik azok, akik a választási törvényt nem tisztelve, megszegik? a kormánypart, mely a z itatást, s ete-tést megkezdte — amiben ezt az egyesült ellenzék nem követte, de követte abban hogy a tanyázásban a házalásban példájok után haladva, szerzette a szavazókat, mert ezt mi sem tagadjuk, hogy jobbak lettünk volna Diákné vásznánál, de azt állithatjuk, hogy ha ők t. i. a kormánypartiak meg nem előznek vala minket; mi is szépen hagyjuk volna folyni a dolgokat! de midőn láttuk, hogy hazug hitegetésekkel az embereket el-ámítják s megfélemlíteni iparkodnak! hát miért ne szerezzünk mi az igazság útján ma-gunknak többséget a választási urnánál?!

Azt mondja S. A. cikkirő, hogy az ellenpart nem Szivákra haragszik, hanem a községi-part vezetőire! Némi részben igazságot adunk cikkirőnek, de csak némi részben, minthogy ezen százfejtű tudósnak, a feje Szivák volt, tehát ha ő oly könnyelműen elhagyta barátait, most lakoljon érte, figyelmeztetve lőn Szivák erre, ami ime be-következett.

Tisztességről beszél cikkirő! s a szenvedély vadharagjaival vádolja az ellenzékét, sőt lelkiismeretlenség, lelkivakság s oktalanságot tulajdonít az ellenfélnek s kérdi: szabad-e egy part vezérembereinek arra vemedni, hogy az értelmi tehetség alsóbb fokán álló szegény népet fölbujtogatni a másik part ellen!

Miért nem tette irő szokásuk szerint hozzá: a szegény barmokat, mert szemükben kedves polgártársak fezek, de hátuk mögött barmok! (?) igaze-e irő ur? Itt megint csak azt kell megjegyeznünk, hogy az ellenfél csak az önnel példáját követte, de századrésnyire sem ment el a lélekvásárlásban, mint az az ártatlan (?) kormánypart:

Az Ur fölkelet papjának már mint Ivánkovicsnak beleüvöltöttek fölbérelt (?) czinkosokkal a beszédébe; önnel ezt nem tették az ellenféllel! Persze, hogy nem tették, azt mi is mondjuk, de miért? mert nem merték tudván azt, hogy 20,000 ember fölháborodásának teszik ki magukat! tehát az irhát feltették, minthogy a nép pozdorjává törhette volna össze a vakmerőket.

A családok békjét földulta az ellenzék! hát önnel ugyan ezt nem tették-e? azon külömbőség még is van közöttünk, hogy mi igaz ügyért, megvesztegethetlen jóakarattal küzdöttünk, míg a kormánypart saját bőre jóvoltáért s a hatalom további birtoklásáért küzdött állhatatosan s kitartólag a vég-perczig.

Élessze a fölbőszültek embertelen (már megint barmok?) haragját! Szegény kálomista jezsuita, te sem hiszed, hogy a valóban fölbőszült irő ily kegyeletes megemlékezésére érdemes lettél.

No hát azt irhatja a papirra S. A. ur, amit akar, a papir megengedi; ha irő oly kitételekkel és dicsőhymnusokkal vázolja eddigi érdemeit volt képviselőnek, melyeket ennek szegyenletében el kellene ódáznia magától, mert így haugzanak a magasztaló szavak: becsületes, (ki vont a kétségbe?) tiszta jellem, szeplőtlen hazafiság, tündöklő erények észtehetőség, kitartó munkásság, az árvák jó atyja (tán elég is lenne már!) sok sok, nagyon sok, fölöttébb sok város lelkesült örömmel üdvözlőné őt magáénak. No itt kissé elhajítja a kalapácsnyelét S. A. ur, minthogy a sok sok városból egyetlen sem akadt még eddig, mely örömmel akarná üdvözlőni magáénak! Mi örömmel kívánánk

neki szerencsés utat, sőt tolnánk is szekerét csak a sok-sok városból valamelyik magáénak vallaná!

No hát csak sorakozzék az igazság (hát az ellenpart zászlója hamisság?) zászlója alá a sziklafalkint tömörült választó pol-ság, (?) melyet oly büszkén lobogtat a kenyérpárt, s melynek nagy része eként nyilatkozik, hogy: „Az Isten éltesse Hock János! de én azért csak Szivákra szavazok, mert ez így van parancsolva.“

Tisztelet uraim a törvénynek, melyet oly lélektelenül sárba tiport a kenyérpárt, más-on osztán lelkesülve szent ügye érzetétől, az ellenpart is követett, mert győzelme érdekében kényszerűség megvonása alatt követnie kellett, nem ugyan a sárbatiprást, de a korteskedést. Éljen az igaz ügy! Éljen a törvénytisztelet. Éljen Hock János!

Egyik Hockista.

Tari Pista.

Kicsoda e nagy tekintély? kinek neve egy cikkben czimül szolgál, tán valami országos nagyság? ki a hazának s az emberiségnek oly sok jót tett, hogy a hallhatatlanság dicskoszorujával megillettetik.

Megmondom: ezen nevet viselő, egy a papok cselédei berdóján fölcseperedett, magát tudósnak hívó, de valóban maglazult észjárású Aesopus oroszlányát rugdaló füles ki azt hiszi, hogy viziszonnyban szenvedő putri cigányos nyelvvel, mindenkit megmarhat. Hát ő egy hozzáférhetlen nagy irodalmi békából fölfuvódott ökö, míg szét nem pukkan e hiu fölfuvódás miatt.

Ki ez az ember? — pardon: tacsó! Ez az inasság után kék reverendába bujtattott növendék, aliasz: kölyök! ki most a „Csongrád! Lap“ legutolsó számában szerepet akar játszani. Oh ez a nagy férfi! Ne báterkodjál megsérteni kegyes olvasó, mert kitétet a Csongrádi Lapban, mely himpeller lapuak ő az egyik denuciálója; az az nem a lapnak, mert ez már úgy is eljászotta szerepét, hanem denuciálója a becsületes embereknek! olyanoknak, kiknek nem méltó e hitvány, feketelelkű, félcsipejű suhancz hogy sarujok kötelét megoldja, még pedig térdre borulva.

Nem reflektálok a „Csongrádi Lap“ ez évi 4-ik száma „Gyöpre magyar“ czimű csaholásra, mert hiszen ezen lapot átolvasva két szabolcsi uriember ki nyilatkozta, hogy ezen, minden kritikán alóli lapuál silányabb sajtókaró nincs Magyarországon; de kérdezem: ki az a Tari (magát Tarynak irő-Pista?)

Ez a Tari Pista — miat már említetem — a papok cselédei által zabkenyéren hizlalt csizma tisztító inas gyermek lévén később kegyelemből kék csuhát adtak reá. de a szög csak kibujt a zsákból és kivetkötöttek a klerikusi kék ruhából s csutkaborju módjára farba rugtak; mely után a főispán könyörületes szíve a csongrádi főszolgabírói hivatalnál tiszteletbeli segéd-falgalmazó lett s krumpli fogyasztó az apja Tari Miskánál, hol írta ama tetszelgő bálitudoztatásokat, melyek ugyan tetszettek a földicsért hölgyeknek, de okos ember elmosolyodott irójuk kifeczomodott észjárásán.

Ez a Tari Pista nem csak nagy irodalmár, hanem nagy vitéz is! de hogy is ne? mikor harmadmagávala halottak-utczájában bunkós botokkal a sinlódó, s épen e perczben a halotti ravatalon nyugvó Csongrádi Gábort megtámadta. Persze három egészséges ember egy beteget s tán meg is veri e nyomorult suhancz, ha a megtámadott testvére megnem jelenik s a vitéz Paprika Pistát pofon nem veri. És ez a vitéz (?) Tari

Pista minden pirulás nélkül viszi végig rinosceros bőri képesfelét az utcán hadnagy ruhában. Nem való kard az ilyen gyatra ember oldalára, aki elég silány lélekkel bír arra, hogy egy védtelen magával is tehetetlen beteg embert az utcán megtámadjon azért, mert az véres száju gyászós piszkolódásait szó nélkül zsebre nem rakja.

Ez az a vitéz Tari Pista ki párbajra hívta ki szegény Csongrádit, de kikötötte, hogy a *pisztolyba* csak annyi löport tegyenek, hogy a kilőtt golyó már négy-öt lépésnyire a fegyver csövétől földre essék, nehogy kárt tegyen a gombos nadrágu Pista gyerek egészségében. De azért elég lett a becsületnek téve. Ugye Pista ur?!

Ez az a vitéz Tari Pista, kit midőn, a „Csongrád“-ban nyilvánosan megbecstelelt Kádár Henrik, egyuttal egy egyénnel fogadást tett, hogy alkonyat után ha Tari Pista az ő kapuja előtt elmenni merészel, 100 frt jutalmat tűz ki. A becsületre fogadó biztatta és leste Pistikát; de ő tántoríthatlan vitéz maradt s nem ment a kapu felé, félvéu, hogy ha Kádár kibukkan az utca ajtón, csuful megtalálja bérmláni.

De ki győzni e silány észjárásu siherdernek vitézi tetteit elszámolni, ehhez Garay szükségeltetnék, hogy őt hazugságban Vitéz Johannes Hárival egy nivóra állítsa, bár ő még csak tacsó az öreg hazug ob-sitoshoz képest.

Midőn mindezeket elmondtam önnök Pista barát, kötelességemnek tartom kijelenteni, hogy „A dandár“ című cikket, melyet ön oly annyira orrába vett, nem az öreg Sohlya bátyánk írta. Azt hiszi, hogy Solyha bátyánk valami nagyon sokat törődik az efféle szolgálalkú, kilágyult észjárásu suhanczokkal mint ön. De azért mégis mihez tartás végett, megsugok önnök annyit, hogy ön az öreg urat cikkeivel kellemes meglepetésben részesítette s barátaival jelenlétemben igen jól mulatott rajta; bár barátai nem voltak oly derült hangulatban mint Solyha bátyánk s tanácsolták neki — ki még ugy testi, mind szellemi erőben 500 perczentel előbb van önnél — hogy ahol találja, pofozza fel őnt. (Pedig akkor lehuzzák önről az uniformist.) Volt olyan is, aki azt mondta: már miért szennyezné be a kezét e piszkos pofa érintésével, köpje pofon, elég büntetés lesz a kölyökre. Ez utóbbi határozat lón elfogadva.

De hátra van még valami s ez az öreg urat majdnem teljesen elkeserítette, midőn azt vetették szemére, hogy kedves fia tán örvend annak, hogy ön a koncerten olyan erősen csahol az öreg urra; mert ha egy bűnös apát a börtönbe kísérik, a hálás fiu ott sem tagadja azt meg, hanem vigasztalja szerencsétlenségében. Voltak, kik azzal szomoríták, hogy az alma messze esett a fájától s elvben s becsületben megöszült apa gyermeke elnézi, sőt tán örvend apja gyalázatos és igaztalan meghurczoltatásában, nehogy sietne elégtételt venni még bicska hegygyel is a piszkos rágalmazón. Én önre csak a kutya korbácsot hoznám javaslatba.

Az öreg ur azt felelte: „Ne bántsátok, eljön a fizetés napja s ne avatkozzunk az Isten dolgába, megfizet ő kinek-kinek érdeme szerint. Én megbocsátok; bár vérzik a szívem a méltatlanság miatt nem a himpellérek, de a családi viszály miatt“!

Végre az öreg Sohlya bátyánk fölhatalmazása folytán bátran kijelentem, hogy ama piszkos 4-ik számú „Csongrádi Lap“ban nem a tárca író tette gunyosan az öreg urat pellengére, hanem más, ki pedig az öreg urnak örök hálával tartozik, mindaddig míg gunyos állítását be nem igazolja

eredeti okmányon — minthogy ezt olyan Tari Pista-féle gyermekhumor kifolyásának tekintti — aljas gazember, az író tárczáját s a becstelen nevet a hátára tűzve s hordja ezt addig, míg az általa irt gunyt be nem igazolja. Punctum.

Egy Hockista.

Ujdonságok.

Csongrád, 1892. január 27.

— **A ládában utazó képviselőjelölt.** Történt pedig ez a csodálatra méltó eset Krisztus születése után 1892-ik esztendő január havában; mivel kicsit munkát is érdekel tehát elbeszéljük. Csereyigrád kegydus kormányparti képviselőjelöltje, ki egyszer mint a köszvényes köcsög-párt főpénztárosa, a műtetést rendezők nagy mestere és tizenhárom próbás mameluk folyó hó 18-án táviratban értesítette a köszvényes-párt elnökét, hogy a csereyigrádi mameluk közé érkezik. A város telve volt azzal a hírrel, hogy megérkezett a nagy ur, kinek egy szavára a kormány vállalta el az összes ártérfelzéstési költségeket. A pártvezér napoként kétszer küldötte ki kocsiját a jelölt ur elé, de a jelölt ur a város 7 éven át volt Belzebubja meg nem érkezett. Kétségbe volt esve az egész köcsög-párt. Valjon hová lett a jelölt ur? 24-én a pártelnök egy vasuti szállítmányról kapott értesítést. Elgondolkozott a pártelnök ur; valjon mi lehet abba a Budapestről jövő 196 klgmos ládában. Megvan! biztosan a jelölt ur a mameluk választók részére napiart és séta botot küld Délután öt órakor küldte ki kocsisát a szállítmányért. Megjött a láda! A mameluk vezérek körül állottak, lesve annak felbontását. Gulyás svager baltát és vésőt hozott s megkezdődött a nagy munka. Mikor már félig fel volt feszítve a ládatető, hangos nyöszörgés hallatszott a ládából. Az öreg svager keresztet hányt magára; a pártvezérek szét-szaladtak. Legbátrabb volt a pártvezér ur kocsisa; ez neki bátorodva felszakította a láda tetejét. „Szent Isten a nagyságos képviselő ur!“ És csakugyan a volt képviselő és a mostani jelölt ur volt összetörődve a ládában. A főorvos azonnal erősítőt adott be a jelölt urnak, ki attól magához jöve elbészelt, hogy miként jutott a ládába; elbeszélése szerint, az impozáns fogadtatást elkerülő a bécsi szabó mintájára 4 naranccsal bepakoltatta magát s egy szállítót bizott meg azzal, hogy a ládat express adassa fel a vasutra. Ez tévedésből, mint teherárut adta fel. Ez az oka annak, hogy a jelölt urat senki sem látta a vasutnál megérkezésekor.

— **Előléptetés.** Mint halljuk Magdicsi Kancan rosta művész, magy. kir. végrehajtó és népszónokot korteskedése jutalmául kuriai harangöntővé léptették elő.

— **Egy, miniket csongrádiakat,** fájdalommal érintő hírt hallottunk, ugyanis: Sövényházi Antal polgári-iskolai tanítót, tekintettel kitűnő érdemeire, erkölcsös magaviselete s hazafiai erényeit tekintve Szeged város mint szülöttét az ottani polgári iskola egyik szaktanítójául meghívta. Sajnáljuk! de másrészt örvendünk e kitüntetésnek. Távozzék tehát Isten hírével.

— **Hozták nagy diadallal** nagyságos Ivánkovics János apát az ő tisztelői s midőn a most már renegáttá változott Bánfi Antal uram háza sarkához értek, hol egy csomó ember állott, kik harsány hangon kiáltották az éljént, melyet a vezérfiúk a legnagyobb örömmel fogadtak és fővegeiket emelgették. Amde az éljen után csak hamar következett a Hock János neve. Lelettek egészen forrázva a pártvezérek, minthogy nekik átkozottabb név a Hock János a Sántáné. Azonban haladt a fényes kíséret egészen a kovácsmühelyig, hol az egyik vezérfiú emelgette fővegét, mintegy jelezvén, hogy mondjátok már no! hogy éljen, de az igyik ácsorgó ezen biztatás és főveg emelésre azt zengé nagyhangon: **J ó n a p o t!**

— **Az első nagy fagy** után egyik vezér haladott kocsival a főutcán; ezt észrevette néhány semmittevő lakostársunk, a haladó kocsit után vetette magát és szüntelen Hock Jánost éltette. A kocsin haladót ezen impertinencia egészen kivette a

sodrából s megállította a kocsit s fölállván, ezeket mondta: „No hát édes barátaim, éljen Hock János! csak nekem hagenak békét.“ — Ezután a kiabáló népség, azonnal békében hagyta a vezért tovább haladni.

— **Uj vasuti megállóhely.** Mint biztos forrásból értesülünk a mameluk párt kérelmezte az államvasutak igazgatóságánál, hogy a „Szent Erzsébet“ című tanyai iskolánál új megállóhelyet létesítsen. A kérelmet azzal idokolván, hogy a potyaabédekre, melyek ott szoktak tartatni a tisztelt mameluk vezérek ezentul vonaton melessenek.

— **Az artézikut külépitményét** meglátva a tanyai ember, kérdi a városi embert, hogy mifele torony ez? mire a városi ember azt mondta neki, — hogy ez a párisi Eiffel torony. De hát minek ez? kérdi tovább a tornyai ember: Ne hát sógor ez azért lesz, hogy a választás reggelén a képviselő oda fog föllépni s az egész világ halatára kimondja az igazat. Ne ez a lurkó bizonyosan a Noé bárkájának vélte az épitményt, hol bizonyos hangot az egész világ meghallott.

— **Ez sem rossz.** Öt kemény forintot kap az a polgár, aki az a polgár, aki vasutra kimegy Ivánkovics elé! Minden egyes gyermek aki egyszer elkiáltja, hogy; „Éljen Dr. Szivák Imre“ 1 ezüst forintot kap a csökönypárt vezéremberétől. Könnyű nekik jut is, marad is a hét ezer forintból.

— **A munkás betegsegélyző pénztárak ügyét** 1891. évi XIV. t. cz. végrehajtása tárgyában ilonkint megjelenő nagyfőtársági miniszteri rendeletek közül ismét kettő érkezett a szegedi kereskedelmi és iparkamarához. Azok egyike a betegsegélyző járulékoknak a m. kir. postatakarékpénztárak útján való befizetését, másik, a betegsegélyző pénztárak tartalék-alapjának elhelyezése és kezelése körül kövendő eljárást foglalja magában. A járulékoknak a postatakarékpénztárak útján való befizetése általános kötelezővé van téve, minden betegsegélyző pénztárra. Ehhez képest, minden betegsegélyző pénztár tartozik a postatakarékpénztár cheque és clearing forgalmába tagul belépve, 100 frt törzösszeget befizetni. A szükséges nyomtatványok és űrlapok a postatakarékpénztárak által a betegsegélyző pénztárak vezetőinek szolgáltatnak ki, a befizetéseknel a munkaadó tartozik minden egyes munkásának nevét és befizetését esetéről-esetéről kitüntetni. A segélypénzek, a betegsegélyző pénztárakhoz utaltatnak ki a postatakarékpénztár által. — Ugyisint a felek által befizetett járulékokról szóló kimutatások is megküldetnek a segélypénztárakhoz. Ezen eljárás által a betegsegélyző alap ellenőrzésének módja állapított meg. A tartalékalap elhelyezésére és kezelésére vonatkozó miniszteri rendelet szerint ezen alapoknak szintén a postatakarékpénztárakban kell elhelyeztetniük. Az ipartestületek által alkotott betegsegélyző pénztárak tartalékalapjának elhelyezésére nézve azonban kivételt tesz a rendelet. A tartalék alapra számtal részletek és maga a tartaléktöke is az ipartestület székhelyén létező jöhitelű takarékpénztárnál, vagy pedig ha az ipartestület raktárszövetkezetet tartana fenn, a szövetkezetnél helyeztetnek el gyümölcsösztetés végett, de mindkét esetben csak akkor, ha e tartalékalap sértetlen állagáért a betegsegélyző pénztár igazgatóságának tagjai külön hozandó és az igazgatósági tagok által aláírandó határozatban saját vagyonnukkal is egyetemleges felelősséget vállalnak.

— **A vasárnapi munkaszünetről** szóló törvény rendelkezése alól a mészáros, hentes és kolbászkészítő ipar kivételt képez. Kimondta ugyanis a kereskedelmi miniszter, hogy a nevezett iparágak üzöi a munkaszüneti napon nemcsak előállíthatják, hanem délelőtt 11 óráig szállíthatják is áruikat.

— **„Tari Pista“** című „Egy Hockista“ aláírással ellátott, lapunk 2-ik és 3-ik oldalain megjelent cikkközleményért lapunk szerkesztője semmi tekintetben nem vállal felelősséget.

— **Ertekezetlet.** Az egyesült ellenzék, ma délután, 27-én a „polgári körben“ értekezetletet tart, melyre a választókat, ez uton is tisztelettel meghívja a százasbizottság.

Felelős szerkesztő: SZILBER JÁNOS.

H I R D E T M É N Y.

Könyvnyomda

Könyvkereskedés

Szilber J.-né

CSONGRADON.

Elvállal minden a könyvnyomdászat és könyvkötészet körébe vágó munkák gyors, pontos és felette jutányos árért való elkészítését.

Könyvkereskedésemben folyton raktáron vannak az elemi és polgári iskolák részére szükséges tankönyvek, ima és énekes könyvek, folyóiratok, művek, naptárak az utóbbiakat tekintettel arra, hogy még nagy mennyiségben vannak 10 százalék ár elengedéssel árusítom ezentul el.

Előfizetéseket elfogadok a „TISZAVIDÉK“ című vegyes tartalmu hetilapra. Előfizetési ára egész évre 4 frt. aki legalább fél évi díjat egyszerre beküld a „TISZAVIDÉK“ nagyképes naptárát bementve küldöm meg.

Ugyanitt egy jöházból való fiu nyomdász-

T A N O N G Z U L

azonnal felvétetik.